

EXPERIMENT DR MAXIMOVA III.

Čtvrtek, 16. června 2011

Pročítala jsem. Vzpomínám na poslední okamžiky před osudovou a zatím nevysvětlitelnou srážkou s tím šílencem volantem toho silného auta. Následovala neproniknutelná tma.

Jak dlouho tma trvala, nemám ponětí. Nejdříve v nesmírné dálce blikalo malé světélko... Ustálilo se. Pomalu se zvedlo a otevřela jsem oči. Nic jsem nechápala. Kde jsem a co tu pohledávám? Nelela jsem. Byl to divný pocit. Stojím nebo...? Necítila jsem své tělo, ruce ani nohy. NIC! Hlavu ano. Vnímala okolí zrakem, sluchem i čichem. Oči bloudily po divně zařízené místnosti - snad laboratořní nebo operačním sále? Blikání, pípání, zelené svítící obrazovky, tichá bzučení - to byly první poznatky z nového prostředí. Oči se zastavily na ležící postavě muže. Jeho tělo bylo napomnožství přístrojů a hadiček. Ležel nahý, měl obvázanou hlavu. Nehýbal se, ale pravidelně dýchal. Vypadal jako v hlubokém spánku. Okolí mne začalo pochopitelně zajímat. Rozhledla jsem se, že neovládám své tělo, své údy. Musím zjistit proč, proč, proč? Sklopila jsem oči ve snaze zahlédnout co nejvíce z mého těla. Děs, hrůza panika. Nevěděl jsem o čem. Má hlava spočívala asi metr nad zelenými kachlíky podlahy. Spočívala na skleněném podstavci ponožky tekutiny. Byla téměř napojena na množství přístrojů a hadiček - jako tělo muže, umístěné někde za mou hlavou, kam neviděla. Částečné tělo, částečné ruce, částečné nohy... Byla, byla to ... zhmotnělá hrůza. V místnosti tichounce klaply dveře, ano byly to dveře. Slyšela jsem lehké kroky, kroky tiché, ale kroky muže. Kdo to je? Napřítím mi lezou oči dle. Přichází vysvětlení? Ztrácím vědomí... Propadám se do hluboké propasti... Tma.

-doktor-

pokračování příště